

A levél

Dr. Noha hétköznapijai

Eörsi István

tárcanovellái hetente
jelennek meg
mellékletünkben

Elektromos úton levél röppent dr. Noha számítógépének képernyőjére: „Nem, nem, kedves uram, ne is próbálkozzon, mi már nem találkozunk. Úgy őrizzen meg, ahogy ismert. Mit szólna, ha esetleg egy félig kopasz asszonyra kellene rámosolyognia? Vagy egy fogatlan asszonyra? Hegekkel a hasán? Keleéseket eltakaró tapasztokkal? Nem állítom, hogy ilyen vagyok, de lehetek ilyen, és az utóbbi hónapokban ilyennek szoktam érezni magam. Szeretném látni, de nem akarom, hogy lászon. Nem szeretném látni, mert sem megkívánni nem akarom, sem nem megkívánni. Csak azt sajnálom, hogy sohasem tévelyegtünk erdőkben. Pedig azon a vidéken, ahol először találkoztunk, szépek az erdők. A város átlagos, de a

környékbeli erdők gyönyörűek. Amikor még nem ismertem magát, szívesen gázoltam bennük valakivel bokáig az őszi avarban. Magát sose hívtam erdőbe, mert maga loholt volna ott is, én meg maga után, mint egy kutyus. Mindig loholt, ki tudja, miért. Meg akartam tanítani arra, hogy miként lassítható le az idő. Japán könyvet ajándékoztam magának ebből a célból. A hóna alá csapta és elszaladt vele. Amikor hason feküdtünk, az volt néha az érzésem – csak néha persze, szerencsére csak néha –, hogy legszívesebben most is írna, a hátamra remekelne valami örökbecsűt. Közben azonban megöregedett némelyest, kedves uram, és egyre kevésbé illett magához a loholás. Lihegett, elakadt, de aztán mégis tovább

erőltette a tempót. Igen gyarló volt és nevetséges, és persze csodálatos is a maga könnyen kritizálható módján.

Az erdőről örök időkre le kell mondanunk, mert az már belém költözött. A tébolyult burjánczás, amelynek otthont adok, kiszorítaná magát belőlem és önmagából, aztán mit tehetne? Rohanna, és szégyellné, hogy rohan. Hasra vágódna az indás aljnövényzetben, arcát büdös pocsolójában fürdetve meg. Most is rohanna, ide, hozzám, ha tudná, hol vagyok. Gyáván remegő lábbal rohanna, azt remélné, hogy nem talál meg.

Ez búcsúlevél, édes uram, és mindjárt abbahagyom, mert az ujjam hegye fáj, míg ütöm a billentyűket. Ha látna, ahogy erőlködöm, elfehéredne, talán még könnyezne is. Befejezem, de nem

fejezhetem be, mert el kell még mondanom, különben leszakad a mentőkosci alatt a vasúti híd, vagy megfulladok, hogy huszonegy évvel ezelőtt, az eszpresszóban, amikor...”

Így ért véget a levél. Dr. Noha felállt, az ablakhoz lépett. Alatta a gyönyörű ívű híd bátran elrugaszkodott a parttól, de a víz fölött köd nyelte el. A tőle távolodó autók elvesztek a szürke semmi-ben, a felé közeledők pedig előbukkantak onnan. „Tanárnőm – morogta –, most aztán feladtad a leckét. Be kell fejeznem a mondatodat. Pontosan. Nem hibázhatok.” Visszaült a számítógéphez, nézte a betűket, kétsége sem volt afelől, hogy a feladat megoldhatatlan, és nagy kedve támadt arra, hogy tüstént nekivágjon.